

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: Ing. V. D., CSc.

proti
žalovanému: **Magistrát města Ostravy**
sídlem Prokešovo nám. 8, 729 30 Ostrava

za účasti: 1) Mgr. A. A.

 2) MUDr. V. P.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. SMO/614510/22/ÚPaSŘ/Sni ze dne 21. 9. 2022,
ve věci umístění stavby,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 17. 10. 2022 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. SMO/614510/22/ÚPaSŘ ze dne 21. 9. 2022, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání, jakož i odvolání Ing. E. B., M. O., Společenství vlastníků pro dům 30. d. 4 a 6 a MUDr. V. P., a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Úřadu městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz č. j. MOaP/018641/22/OSŘP/Pav ze dne 28. 2. 2022. Prvostupňovým rozhodnutím byla k žádosti společnosti ČEZ Distribuce, a. s., umístěna stavba „Moravská Ostrava 1268/1, smyčka NNk, DTS“ na pozemcích parc. č. 1268/1, 1272/1, 1275/1, 1275/4, 1275/6, 1280/7, 3515/2, 3515/3, 3515/5 a 3515/8 v k. ú. Moravská Ostrava. Jedná se o zemní kabelové vedení NN 0,4kV.
2. Žalobce v žalobě předně namítal, že se žalovaný náležitě nevypořádal s otázkou existence veřejného zájmu. Pouhý odkaz na příslušná ustanovení energetického zákona považuje za nedostatečný, neboť ne každý důvod rozšíření energetické soustavy je ve veřejném zájmu; v projednávané věci přitom jde o změnu stávajícího připojení, kterou sleduje žadatel své individuální zájmy. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 231/2016-40 a č. j. 7 As 67/2005-43 akcentoval, že stavební úřad si musí učinit v územním řízení předběžný úsudek o existenci zákonných předpokladů pro zřízení věcného břemene. Dále žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho související námitkou, že se obává, že postup žadatele představuje zneužití práva (norem energetického a stavebního zákona). Konečně žalobce namítl, že vedení trasy je nesmyslné a neodůvodněně komplikované. V části trasy, která má vést průjezdem domu č. p. 3059, není zřejmé, zda výkop a kladení kabelů neohrozí stabilitu domu; dopad na statiku nebyl řádně posouzen statikem. Žalobce podotkl, že existují mnohem šetrnější alternativy vedení kabelů, či že alternativou je výstavba nové trafostanice.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 23. 11. 2022 navrhl žalobu zamítnout a s ohledem na korelaci žalobních námitek a námitek uplatněných před správními orgány obou stupňů odkázal především na obsah napadeného, jakož i prvostupňového rozhodnutí, z nichž obsáhle citoval k jednotlivým žalobním námitkám.
4. Zúčastněné osoby se k věci nevyjádřily.
5. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s § 51 s. ř. s.
6. Pokud se týče skutkového stavu, soud zjistil, že správní řízení bylo zahájeno dne 10. 8. 2021 podáním žádosti o vydání územního rozhodnutí na stavbu. Stavební dokumentaci z listopadu 2019 autorizoval Ing. P. H., autorizovaný inženýr pro technologická zařízení staveb. V průběhu prvostupňového řízení podal žalobce jakožto účastník řízení námitky v podání ze dne 16. 9. 2021. Prvostupňový orgán rozhodl dne 28. 2. 2022 rozhodnutím č. j. MOaP/01864/22/OSŘP1/Pav o umístění stavby; žalobcovy námitky vypořádal na str. 10-12. Žalobce napadl dne 23. 3. 2022 prvostupňové rozhodnutí odvoláním, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto.

7. Pokud se týče první žalobní námitky, že správní orgány se náležitě nevypořádaly s otázkou existence veřejného zájmu, pak zde soud předně připomíná závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 21/2016-83 ze dne 26. 7. 2016, v něm Nejvyšší správní soud uvedl: „žadatel o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby musí disponovat majetkoprávním titulem, popřípadě dokladem či smlouvou prokazujícími, že na příslušných pozemcích může stavět. To není potřeba, pokud lze pozemek nebo stavbu vyvlastnit. O vyvlastnění však není rozhodováno v územním řízení, ale je o něm zahajováno samostatné vyvlastňovací řízení (srov. § 18 zákona o vyvlastnění). Pro účely územního řízení a aplikace § 86 odst. 3 část věty za středníkem stavebního zákona je tak pouze třeba posoudit předběžnou otázku, zda teoreticky lze pozemek, k němuž žadatel nemá majetkoprávní titul ani souhlas vlastníka, vyvlastnit. O takové předběžné otázce si přitom stavební úřad v územním řízení může v souladu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu sám učinit úsudek, čímž ovšem není nikterak předjímán výsledek případného vyvlastňovacího řízení. V otázce předběžného posouzení, zda lze pozemek nebo stavbu vyvlastnit, je pro stavební úřad v územním řízení rozhodné zejména znění § 170 stavebního zákona a zde uvedené účely, pro které lze k vyvlastnění přistoupit. Zda je skutečně dán veřejný zájem na dosažení takového účelu a zda jsou naplněny ostatní v zákoně o vyvlastnění uvedené podmínky, ovšem není třeba v územním řízení zvláště zkoumat, neboť to není jeho předmětem.“ Podobně Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 10 As 294/2016-29 ze dne 2. 3. 2017, publ. pod č. 3558/2017 Sb. r. NSS, uvedl, že „v územním řízení je nutné posoudit, zda je teoreticky možné vyvlastnit pozemek, k němuž žadatel nemá žádný majetkoprávní titul. Jednotlivé podmínky pro vyvlastnění podle § 170 stavebního zákona z roku 2006 se však posuzují v samostatném řízení o vyvlastnění.“ Z uvedeného je zřejmé, že územní řízení není postupem, v němž by se měly komplexně řešit otázky veřejného zájmu, nýbrž postačí v něm toliko předběžně posoudit, zda teoreticky lze pozemek vyvlastnit.
8. Pokud se týče žalobcova odkazu na usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 As 67/2005-43 ze dne 20. 3. 2007, tento jednak vychází poněkud odlišné zákonné procesní úpravy, jednak jak vyložil ve vztahu k této procesní úpravě Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 6 As 231/2016-40 ze dne 22. 3. 2017, „předběžným posouzením zákonných předpokladů pro zřízení věcného břemene je však nutno i podle tehdy platných předpisů rozumět zejména posouzení otázky existence vyvlastňovacího titulu. V územním řízení je podmínka veřejného zájmu naplněna, sleduje-li účel vyvlastnění v obecné rovině naplnění veřejného zájmu chráněného zvláštním právním předpisem (např. § 2 odst. 2 písm. a) bod 1. energetického zákona).“ I zde je nutno zdůraznit povinnost posouzení předběžné otázky v územním řízení existuje pouze v obecné rovině.
9. Domáhal-li se žalobce komplexního a individualizovaného posouzení podmínek vyvlastnění a vytýkal-li v žalobě správním orgánům, že ho neprovedly, pak se domáhal skutečnosti, kterou zákon těmto orgánům neukládá. Naopak jejich posouzení na str. 11 prvostupňového rozhodnutí a str. 26 napadeného rozhodnutí zcela odpovídá vodítkům uvedeným ve shora citované judikatuře, tedy posouzení teoreticky a v obecné rovině.
10. Pokud žalobce dále namítal, že se obává, že postup žadatele představuje zneužití práva, pak se jednalo o zcela obecnou námitku. Obecnost či konkrétnost ať už odvolací či žalobní námitky předznamenává rozsah a kvalitu jejího vypořádání, neboť ani správní orgány, ani soudy nejsou povinny domýšlet to, co nebylo konkrétně vyjádřeno. Postačující je tedy konstatování, že ono zneužití práva nebylo shledáno (srov. str. 28 napadeného rozhodnutí). Navíc se zřejmě jedná o námitku svázanou věcně s námitkou předchozí, a proto je třeba

znovu poukázat na to, že komplexní a individualizované posouzení existence veřejného zájmu v návaznosti na ustanovení energetického zákona je věcí vyvlastňovacího řízení.

11. Pokud se týče argumentace, že existují racionálnější a méně komplikované alternativy, pak se opět jedná o skutečnosti rozhodné pro rozhodování ve vyvlastňovacím, a nikoli v územním řízení. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 171/2020-66 ze dne 8. 10. 2020, publ. pod č. Sb. NSS 4118/2021, je to právě vyvlastňovací úřad, který „je povinen se při posouzení nezbytnosti vyvlastnění vypořádat mimo jiné s tím, zda nelze místo vyvlastnění využít jiné variantní řešení, které by při srovnatelném naplnění veřejného zájmu méně zasáhlo do práv dotčených subjektů.“
12. Pokud se týče námitek ohrožení stability domu č. p. 3059 při vedení kabelu v průjezdu, pak se jedná o námitku plně vypořádanou již na str. 18-19 napadeného rozhodnutí (v návaznosti na odůvodnění na str. 11-12 prvostupňového rozhodnutí), kdy žalobce toto vypořádání nereflektuje a pouze své dřívější námitky posouvá do řízení před soudem. Soud proto plně odkazuje na uvedenou pasáž napadeného rozhodnutí a tam zmiňovanou Souhrnnou technickou zprávu.
13. Žádná ze žalobních námitek tedy nebyla shledána důvodnou, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. Výrok o nákladech řízení účastníků je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy procesně úspěšnému žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.
15. Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť soud jim neuložil v řízení žádnou povinnost ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání náhrady nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 22. února 2024

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

v. z. JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.
člen senátu

Z důvodu nepřítomnosti předsedy senátu
podepsáno podle § 158 odst. 1 o. s. ř.
zastupujícím členem senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje

